

**Міністерство освіти і науки України
Національний університет водного господарства
та природокористування
Кафедра державного управління,
документознавства та інформаційної діяльності**

ISSN 2617-4650

СТРАТЕГІЯ І ТАКТИКА ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

**Збірник наукових праць
Випуск 1-2, 2016 р.**

Рівне – 2016

Зміст випуску

<i>ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ</i>	Валіулліна З.В. Корпоративні моделі забезпечення безпеки та економічного балансу у сучасних міжнародних економічних відносинах.....	7	
	Антонова С.Є., Присяжнюк М.М., Сафронюк О.Б. Державне регулювання розвитку економічного потенціалу Рівненської області на сучасному етапі.....	14	
	Гладченко А.Ю. Фактори впливу ТНК на державне управління економічною рівновагою.....	22	
	Миськовець Н.П. Державне регулювання розвитку екосистемного підприємництва в Україні.....	29	
	Притула М.Ю. Європейський досвід управління процесом раціонального природокористування.....	38	
	Сазонець І.Л., Шкоропад Н.О. Інструментарій забезпечення інформаційної безпеки регіону.....	45	
	Сазонець О.М. Світові стратегії інформатизації та тактика наздоганяючого розвитку України.....	50	
	Стець Н.В. Ефективність функціонування сільськогосподарських підприємств в умовах економічних трансформацій в державі.....	61	
	<i>СТРАТЕГІЯ І ТАКТИКА ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ</i>	Дидманидзе Ибраим, Донадзе Михаил, Кахидзе Реваз Основные принципы построения интегрированной информационной системы управления ВУЗов.....	67
		Дробко Е.В. Теоретичні аспекти удосконалення механізмів державного управління у сфері надання духовної допомоги учасникам бойових дій.....	74
Залужна А.Є. Теоретико-методологічні засади осмислення культурної політики держави.....		83	
	Зима І.Я. Визначення проблем реформування соціальної державної системи управління охороною здоров'я в Україні.....	88	

Корбутяк В.І., Даніловець К.М., Пилипчук А.В. Роль електронного документообігу в діяльності місцевих органів виконавчої влади.....	96
Маланчук Л.О., Романишина І.Д. Організації діловодства в органах місцевого самоврядування на прикладі сільських рад.....	101
Набочук О.Ю., Мартинюк С.В. Роль органів місцевого самоврядування в розвитку освіти Рівненщини: сучасний стан, перспективи.....	108
Тихончук Л.Х. Економічне регулювання державою міжнародної діяльності корпорації.....	115
Фесянов П.О., Білобран Т.В., Кобринчук А.С. Роль територіальних громад в економічному житті Луцького району Волинської області.....	121
Цецик Я.П., Мартинюк Г.Ф. Політика польської влади у галузі освіти на Волині у міжвоєнний період.....	126
Вимоги до оформлення статей.....	132

Issue's Contents

<i>ECONOMIC PROBLEMS OF PUBLIC ADMINISTRATION</i>	Valiullina Z.V. Corporative models providing for economic balance in present-day international economic relations.....	7	
	Antonova S.Y., Prysiazhniuk M. M., Safroniuk O. B. State regulation of development of economic potential of the Rivne Region at the modern stage.....	14	
	Hladchenko A. Y. Factors influence on governance TNC economic equilibrium.....	22	
	Myskovets N.P. State regulation of development of ecosystem enterprises in Ukraine...	29	
	Prytula M.Y. European experience of management of the process of rational authorization.....	38	
	Sazonets I.L., Shkoropad N.O. Institution of institutional insecurity of the region.....	45	
	Sazonets O.M. World strategies of informatics and the tactics of developing development of Ukraine.....	50	
	Stets N.V. Effectiveness of farming agricultural enterprises in conditions of economic transformations in the state.....	61	
	<i>STRATEGY AND TACTICS OF PUBLIC ADMINISTRATION</i>	Didmanidze Ibraim, Donadze Mikhail, Kakhidze Revaz Basic principles of building an integrated information management system of universities.....	67
		Drobko E.V. Theoretical aspects of improvement mechanisms of public administration in providing spiritual assistance to combatants.....	74
Zaluzhna A.Y. Theoretical and methodological bases of measurement of the cultural policy of the state.....		83	
Zyma I.Y. Determination of the problems of reforming the social state health care management system in Ukraine.....		88	

Issue's Contents

Korbutiak V. I., Danilovets K.M., Pylypchuk A.V. The role of electronic documentary cooperation in the activities of local bodies of the executive authority.....	96
Malanchuk L.O., Romanyshyna I.D. Organizations of business in local government organizations by the case of agricultural council.....	101
Nabochuk O.Y., Martyniuk S.V. The role of local government organs in developing equal education: the modern state, perspectives.....	108
Tykhonchuk L.H. Economic regulation of the state of international corporate activity.....	115
Fesianov P.O., Bilobran T.V., Kobrynychuk A.S. The role of territorial groups in the economic life of Lutsk Region of the Volyn Region.....	121
Tsetsyk Y.P., Martyniuk H.F. Politics of the Polish government in the field of education in the intervention period.....	126
Requirements for Authors	132

УДК 111.11 : 17.023.36

Залужна А. Є.,

д.філос.н.,
проф. кафедри філософії
Національний університет водного господарства та
природокористування

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ОСМИСЛЕННЯ КУЛЬТУРНОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ

Zaluzhna A. Y.,

Doctor of Philosophy
Professor of the Department of Philosophy
National University of Water and Environmental Engineering

THEORETICAL AND METHODOLOGICAL BASES OF MEASUREMENT OF THE CULTURAL POLICY OF THE STATE

У статті здійснено аналітичний огляд культурної політики держави та особливостей її функціонування в соціокультурному дискурсі. Розкрито концептуальні засади управління культурною сферою у проблемному полі взаємозв'язку політики, влади, людини та культури.

Показано необхідність осмислення теоретико-методологічних та нормативно-правових засад феномена культурної політики в контексті «культурно-антропологічного повороту», що в орієнтаціях на проблемність людського існування виходить за межі регуляційної функції культурної сфери країни.

The article analyzes the state cultural policy and features of its functioning in the sociocultural discourse. The conceptual foundations of the management of the cultural sphere in the problem field of the relationship between politics, power, people and culture are revealed.

The necessity of comprehension of theoretical and methodological and normative principles of the phenomenon of cultural policy in the context of "cultural and anthropological turn" is shown, which in orientations on the problem of human existence goes beyond the regulatory function of the cultural sphere of the country.

Ключові слова: культурна політика, держава, влада, політика, культура, культурна сфера, людина.

Keywords: cultural policy, state, power, politics, culture, cultural sphere, people.

1. **Постановка проблеми.** Процеси державотворення сучасної України неможливі без формування національного культурного простору. Адже культура постає вагомим стратегічним ресурсом модернізаційних перетворень українського суспільства та інноваційних вимірів соціально-економічного розвитку держави. Втім, виникає необхідність регулювання, впорядкування та спрямованості культурного життя, що неможливе без державної підтримки. І саме культурна політика держави спрямована на вирішення складних проблем соціокультурного та духовно-морального буття суспільства. Вона є видом управлінської діяльності, що визначає

пріоритети соціокультурного розвитку й здійснює процеси планування, проектування, реалізації й забезпечення умов з метою задоволення соціокультурних потреб громадян.

У зв'язку з цим актуалізується потреба аналізу феномена культурної політики, що не тільки здійснює регуляційну функцію культурної сфери країни, але й обумовлює необхідність переосмислення її теоретико-методологічних та нормативно-правових засад в контексті «культурно-антропологічного повороту» з орієнтацією на питання проблемності людського існування та збереження культурної ідентичності.

2. **Аналіз останніх досліджень та публікацій.**

В останні два десятиліття спостерігається зростання вітчизняних та зарубіжних наукових публікацій і дисертаційних розвідок з питань культурної політики. Зокрема, до проблем теоретичних основ політики у сфері культури звертаються такі вчені як Ю. Богуцький, Л. Востряков, Н. Гончаренко, О. Гриценко, Б. Єрасов, Є. Мамедова, О. Різник, М. Стріха, А. Фалін, А. Юдіна та ін. Значний внесок окресленої проблеми в контексті досліджень теорії державного управління відстежується у працях таких науковців як В. Андрущенко, Р. Вільямс, Е. Гідденс, М. Жулинський, В. Лісовий, В. Малімон, В. Федь, Н. Фесеко та ін.

Водночас різні аспекти культурної політики стають об'єктом уваги О. Гриценка та В. Солодовника (культурна індустрія та державна політика в Україні) [3], В. Кірсанова (культура дозвілля як предмет культурної політики) [9], В. Лісничої (специфіка формування та регулювання соціокультурних потреб в умовах плюралістичної сегментації українського суспільства) [8], О. Доманської (формування напрямків державної культурної політики в сучасних економічних, соціальних та політичних умовах) [4] та ін.

3. **Мета статті.** У запропонованій статті поставимо завдання експлікації феномена культурної політики держави в соціокультурному дискурсі. Висвітлення концептуальних засад управління культурною сферою здійснюватиметься у проблемному полі взаємозв'язку та взаємодії політики, влади, людини і культури.

4. **Виклад основного матеріалу.** Культура, влада, політика – відноситься до тих пріоритетних проблем, які завжди будуть привертати уваги дослідників різних сфер наукового знання. Але особливого загострення вони набувають в переломні періоди соціокультурного буття, коли реальністю стає можливість дестабілізації механізму державного управління, потребуючи необхідність впровадження результативного функціонування політичної системи і діяльності влади. Саме державна влада, маючи у своєму розпорядженні відповідні ресурси та низку управлінських органів, регулює всі сфери суспільного буття. А відтак, здійснює безпосередній вплив на різні сектори культури. Зокрема, в законі України «Про культуру» в ст. 10 стверджується: «Держава

створює умови для культурного розвитку громадян України всіх національностей. Сприяє залученню їх до спільного процесу створення культурних цінностей» [6]. Окреслений закон «визначає правові засади діяльності у сфері культури, регулює суспільні відносини, пов'язані із створенням, використанням, розповсюдженням, збереженням культурної спадщини та культурних цінностей» [6].

У цьому контексті управління культурною належить до практичних напрямів політичного життя, оскільки стосується діяльності відповідних інститутів держави, які покликані регулювати відносити культурної сфери суспільства. Це сукупність функцій держави, що відповідають культурній політиці і редукуються до «принципів і норм, що визначають діяльність державних органів і недержавного сектору зі збереженням розвитку і розповсюдженням цінностей культури, а також комплекс дій і заходів, спрямованих на досягнення певних культурних цілей» [10, с. 23]. Це потребує регулювання державою культурних процесів як чинним законодавством так і фінансово-економічними, адміністративними та політичними механізмами.

Водночас політична діяльність в культурній сфері як вагома функція держави спонукає до вироблення нових методів управління культурною, зорієнтованих на створення ефективних умов її становлення та культурного самоздійснення людської особистості. Така ситуація спонукає до переходу від централізованих форм управління до гнучкого регулювання культурних процесів з врахуванням тісного взаємозв'язку політики, культури, творців загальноприйнятих культурних ідеалів як суб'єктів культурної політики і громадян як споживачів культурних цінностей та ідеалів.

Політика влади у сфері культури постає складною системою взаємодії держави в особі уповноважених органів виконавчої влади як суб'єкта культурної політики та культури як об'єкта зазначеної політики. Втім, окрім державної влади до суб'єктів культурної політики відносять територіальні громади, митців, наукових працівників, педагогічних працівників, заклади освіти у сфері культури усіх форм власності, окремих громадян та громадські організації, які провадять діяльність у сфері культури.

Варто зауважити, що феномен культурної політики починає викликати науковий дослідницький інтерес в Україні з середини 90-х років. У сучасних академічних розвідках здійснюється експлікація поняття культурної політики крізь призму державної політики, яка забезпечує культурне життя громадян й виступає інструментом регулювання соціокультурних процесів та реалізації стратегій позитивних соціокультурних взаємодій з метою підвищення якості життя і впровадження конструктивного діалогу. Разом з тим важливим постає потреба концептуального осмислення культурної політики та її понятійного витлумачення крізь призму взаємодії політики та культури з орієнтацією на людський чинник.

Щодо питання осмислення сутнісного розуміння поняття культурної політики, то зауважимо, що культурна політика як своєрідний метод державного управління та відокремлення культурної сфери від інших державних сфер виникає у XVIII ст. в Європі за часів Французької революції. Саме інтелектуальна еліта намагається утвердити «культуру» як сферу управління громадянами, розробляючи питання мовної політики, національного курсу держави, концепції музеїв і бібліотек, розроблення нових типів образу життя та моделей моральної поведінки. Натомість, понятійне визначення цього феномена з'являється на круглому столі ЮНЕСКО, одного з найбільш авторитетних міжнародних органів ООН з питань освіти, науки і культури. Так, у 1967 році у доповіді «Політика у сфері культури – попередні міркування» культурна політика витлумачується як «комплекс операційних принципів, адміністративних і фінансових видів діяльності та процедур, які забезпечують основу дій держави у сфері культури» [14, с. 5-7]. Властиво, що зазначена реалізація політики у сфері культури потребує узгоджений дій державних, творчих і громадських структур та здійснення усвідомлених дій в суспільстві, використання фізичних і духовних ресурсів соціуму з метою досягнення відповідних культурних цілей.

Теоретичний простір цільового підходу до осмислення поняття «культурна політика» представлена науковими дослідженнями сербської вченої М. Драгичевич-Шешич. В академічних студіях дослідниці культурна

політика розглядається крізь призму свідомих механізмів, дій та мір, які впроваджуються для досягнення необхідних цілей суспільства у різних сферах соціального буття: економіки, освіти, охорони здоров'я, культури та ін. Особлива увага акцентується на потребі «свідомого регулювання у сфері культури при прийнятті необхідних рішень по всім питанням, які відносяться до культурного розвитку суспільства» [5, с. 26]. Тому досягнення завдань і цілей у сфері культурного життя, його державне регулювання та визначення основних напрямів розвитку і становить сутнісний зміст культурної політики. Окрім довгострокових цілей та завдань французькі вчені А. Жерар та Ж. Гентил пропонують врахувати стан інститутів та необхідних засобів здійснення культурної політики: людських ресурсів, фінансів, законодавчої бази та різних інституцій. Властиво, що Л. Востряков, узагальнюючи результати зарубіжних аналітиків, виокремлює цільовий, інституційний та ресурсний підходи, стверджуючи про те, що нерідко вони поєднуються і тоді використовується «комплексний управлінський підхід» [1].

В основу будь-якої культурної політики покладається певне розуміння культури, тоді вже як відповідні соціально-економічні та політико-ідеологічні умови вносять істотні корективи у побудові культурної політики держави, визначаючи пріоритети її функціонування. Варто зважити на те, що культурна політика, на перший погляд, синтезує в собі суперечливі поняття: культуру, як сферу свободи та творчості й політику, як владу, регламентацію, сферу панування та підкорення. Адже влада є засобом здійснення політики і наділена таким принципом діяльності як керування у самих різноманітних формах (наказ, розпорядження, примус, переконання). Тобто сила, авторитет, вплив, маніпуляції виступають істотними формами влади. А тому, поняття влади синтезує в собі відношення суб'єкт-об'єкт, в якому має місце вольове відношення суб'єкта і спонукання до дії, яку об'єкт повинен здійснити по бажанню влади. Недивно, що Гоббс при теоретичному розгляді феномена влади акцентує увагу на потенціалі суб'єкта досягнути підпорядкування об'єкта та контролю його, а тому необхідно «щоб кожний підпорядкував свою волю і судження волі і судженню носію суспільного лица» [2, с. 196]. Держава тут штучне тіло,

лице. Втім, коли цілі цих інституцій співпадають, то протиставлення культура-влада зникає. І такою спільною метою, зазвичай, є спрямованість на розвиток особистості як головного чинника становлення та розвитку суспільства. Тому багато видатних вчених не тільки не заперечували необхідність держави, а вбачали в ній одне з найбільш істотних досягнень культури.

Зокрема, представники релігійної культури «Срібного віку» свої праці присвятили питанням державності та культури. Зокрема, для І. Ільїна держава постає духовним об'єднання громадян, які пов'язані між собою в єдність «на ґрунті духовної культури і правосвідомості» [7, с. 257], духовної солідарності щодо реалізації спільної мети, а саме – поширенню добра та стримуванню зла.

Ідею державотворення обґрунтовується через призму заперечення бюрократичної системи управління й здорової правосвідомості. Така правосвідомість є свобідною і творчою, що викристалізовується на почуттях правової совісті, людяності та любові. Ось така загальна мета є основою політики, державної влади та управління. «Покликання держави, – зазначає І. А. Ільїн, – полягає в тому, щоб при будь-яких умовах відноситись до кожного громадянина як до духовно свобідного і творчого центру сил, оскільки праця і творіння цих духовних центрів складає живу тканину народного і державного життя» [7, с. 266]. Вище зазначене поєднання людства в духовну і господарчо-економічну єдність, уподібнює державу живому організму, в якому все знаходиться у взаємозалежності від всього, а відтак інтерес кожного громадянина повинен перетворюватись на інтерес всього народу та держави загалом.

У контексті зазначеного людиновимірного розуміння функціонування державної політики варто звернутися до світоглядно-антропологічного розуміння культури, запропонованого представниками Київської філософської школи (В. Іванов, В. Козловський, Є. Бистрицький, С. Пролєєв, С. Кримський, В. Малахов та ін.). У межах антропологічного повороту культура постає реальністю, створеною специфікою людського буття, сферою життя, яка «людиною створена і в якій вона, перебуває, стверджується у всій повноті сил та здібностей» [11, с. 13]. Як бачимо, культура виступає людською універсальністю, що пов'язана з образом життя

індивіда та його способом буття. Вона втілює всю повноту людських значень та смислів, тому не може бути зведена до сукупності артефактів, соціальних інститутів для їх створення чи збереження. Адже в артефактах здійснюється тільки смислова репрезентація культури, зовнішньо-предметне закріплення.

Властиво, що сутнісний зміст культури, на думку В. Іванова, не розкривається цілісно у проблемному полі концептуалізації її матеріальних та духовних цінностей, а звідси – диференціація культури на матеріальну (знаряддя праці, технічні засоби), і духовна (твори мистецтва, моральні норми, релігійні ідеї, тощо). Адже це не стільки предмети творчої діяльності, скільки закодовані в них людський досвід, людський спосіб життєдіяльності, збереження і передання можливостей жити й творити по-людськи. А відтак, «проблема людини і проблема культури – це одна проблема, а людське буття і буття культури – це одна реальність, в якій людське діяння стає культурною нормою, а культурна цінність, смисл, значення. Вірець реалізується в людській життєдіяльності» [11, с. 12], – приходять до висновку представники Київської філософської школи. Проведений аналіз культури у світоглядному аспекті дозволяє осмислити культуру як універсальну реальність людського буття, що визначає весь спектр практично-духовного осягнення світу та можливого світовідношення. В окресленому ракурсі акцентується увага не стільки на творцях культурних цінностей, скільки людині загалом як носія всього культурного світопорядку.

Таким чином, людиновимірний підхід до проблем політики, влади та культури обумовлює утвердження ціннісних орієнтирів державної культурної політики на питаннях захисту духовності внутрішнього світу особистості, збереження людської ідентичності й активного включення громадян в соціокультурні процеси. Такі парадигмальні зрушення сприяють усвідомлення культури в площині одного з ключових стратегічних сегментів соціально-економічного розвитку держави, забезпечення її цілісності та стабільності суспільного буття, а державу, зорієнтовану на формування свобідних і творчих індивідів розглядати як одне з найбільш істотних досягнень культури.

5. **Висновки.** З врахуванням того, що саме держава постає головним

конституційним гарантом прав людини на користування різноманітними культурними послугами, рівноправного доступу до культурних цінностей та інформаційних ресурсів, то найбільш істотною функцією управління культурою має виступати реалізація культурної політики спрямованої на забезпечення загальнокультурного і духовно-морального розвитку особистості. Культурна політика держави у даному контексті виходить за межі регуляційної функції культурної сфери країни, позаяк значною мірою орієнтується на активність громадян, творчий потенціал людської суб'єктивності та ціннісно-сміслові виміри особистісного самоздійснення.

Література:

1. Востряков Л. Е. Государственная культурная политика: понятия и модели. Монография / Л. Е. Востряков. – СПб. : Издательство СЗИ РАХНиГС, 2011. – 168 с.
2. Гоббс Т. Левиафан, или материя, форма и власть государства церковного и гражданского / Томас Гоббс // Избранные произведения в двух томах / Томас Гоббс ; [пер. с англ., общ. ред. Е.М. Вейцмана]. – М. : Мысль, 1965. – С.45-678.
3. Гриценко О., Солодовник В. Пророки, пірати, політики і публіка. Культурні індустрії й державна політика в сучасній Україні / О. Гриценко, В. Солодовник. – К. : К.І.С., 2003. – 168 с.
4. Доманська Олена. Роль держави в реалізації культурної політики: концептуальний вимір / Олена Доманська // Релігія та соціум. – 2014. – № 3-4. – С. 163-169.
5. Драгичевич-Шешич М., Стойкович Б. Культура: менеджмент, анимация, маркетинг. – Новосибирск: Издательский дом «Тигра», 2000. – 278 с.
6. Закон України «Про культуру» від 14.12.10 № 2778 – із змінами і доповненнями, внесеними Законами України від 17 травня 2012 року № 4731 – від 3 липня 2012 року № 5029 – від 16 жовтня 2012 року № 5461 – від 27 березня 2014 року №1166 – від 28 грудня 2014 року № 76
7. Ильин И. А. Путь духовного обновления / И.А. Ильин // Путь к очевидности. – М. : Республика, 1993. – С. 134–288. – (мыслители XX века).
8. Лісничка В. М. Соціокультурні потреби громадян: реалізація та задоволення в умовах плюралістичної сегментації

українського суспільства : автореф. дис. канд. культурології / В. М. Лісничка. – Київ, 2014. – 19 с.

9. Кірсанов В. Культура дозволяє як предмет культурної політики / В. Кірсанов // Вісник Книжкової палати. – 2006. – № 1. – С. 46-48.
10. Костиця І. О. Сучасні політико-ідеологічні пріоритети управління культурою в Україні: навч. посіб. / І. О. Костиця. – К. : Київський Національний університет культури і мистецтв, 2011. – 160 с.
11. Культура и развитие человека : (очерк филос.-методол. проблем) / В. Иванов [и др.]. – К. : Наук. думка, 1989. – 320 с.
12. Культурна політика в Україні. Аналітичний огляд / за редакцією О. Гриценка. – К. : УЦКД, 2007. – 160 с.
13. Adams D. and Goldbard A. Basic Concepts: Modes and Means of Cultural Policy Making (1995, 1986) // <<http://www.wvcd.org/policy/concepts.html>.
14. Cultural Polisi: A Preliminary Study. – Paris : UNESCO, 1969. – P. 5–7.

References:

1. Vostriakov L. E. State Cultural Policy: Concepts and Models. Monograph / L. E. Vostriakov. – St. Petersburg : SZI RAHNI GS Publishing House, 2011. – 168 p.
2. Hobbs T. Leviathan, or matter, the form and power of the church and civilian state / Thomas Hobbes // Selected works in two volumes / Thomas Hobbes; [per. from english, commonly. Ed. E.M. Weitzmann]. – M. : Thought, 1965. – p. 45–678.
3. Hrytsenko O., Solodovnyk V. Prophets, pirates, politicians and the public. Cultural industries and state policy in modern Ukraine / O. Hrytsenko, V. Solodovnyk. – K. : K.I.C. ", 2003. – 168 p.
4. Domanska Olena. The role of the state in the realization of cultural policy: the conceptual dimension / Olena Domanska / / Religion and social sciences. – 2014. – No. 3-4. – P. 163–169.
5. Dragychevich-Sheshich M., Stoikovych B. Culture: management, animation, marketing. – Novosibirsk : Publishing House "Tiger", 2000. – 278 p.
6. The Law of Ukraine "On Culture" dated December 14, 10, 2000, No. 2778 – as amended and supplemented by the Laws of Ukraine of May 17, 2012 No. 4731 – dated July 3,

2012 No. 5029 – dated October 16, 2012 No. 5461 – dated March 27 2014 number 1166 – December 27, 2014 number 76

7. Ilyin I. A. Path of spiritual renewal / I. A. Ilyin // Way to the obvious. – M. : Republic, 1993. – P. 134–288. – (thinkers of the twentieth century).

8. Lisnycha V. M. Sociocultural needs of citizens: realization and satisfaction in the conditions of pluralistic segmentation of Ukrainian society: author's abstract. dis Cand. Cultural Studies / V. M. Lisnycha. – Kyiv, 2014. – 19 p.

9. Kirsanov V. Culture of leisure as a subject of cultural politics / V. Kirsanov // Bulletin of the Book Chamber. – 2006. – № 1. – P. 46–48.

10. Kostyria I. O. Modern political and ideological priorities of culture management in Ukraine: teach. manual / I. O. Kostyria. – K. : Kiev National University of Culture and Arts, 2011. – 160 p.

11. Culture and human development: (essay philosophical-methodological problems) / V. Ivanov [and others]. – K. : Science. thought, 1989. – 320 p.

12. Cultural policy in Ukraine. Analytical review / edited by O. Hrytsenka. – K. : UCEAN, 2007. – 160 p.

13. Adams D. and Goldbard A. Basic Concepts: Modes and Means of Cultural Policy Making (1995, 1986) // <<http://www.wvcd.org/policy/concepts.html>.

14. Cultural Polisi: A Preliminary Study. – Paris: UNESCO, 1969. – P. 5–7.

УДК 351.773

Зима І. Я.

к.мед.н,

Головний лікар комунального закладу

«Рівненська обласна клінічна лікарня», м. Рівне

ВИЗНАЧЕННЯ ПРОБЛЕМ РЕФОРМУВАННЯ СОЦІАЛЬНОЇ ДЕРЖАВНОЇ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ОХОРОНОЮ ЗДОРОВ'Я В УКРАЇНІ

Zyma I. Y.

PhD in Medical science

Chief Physician of the Municipal Institution

"Rivne Regional Clinical Hospital", Rivne

DETERMINATION OF THE PROBLEMS OF REFORMING THE SOCIAL STATE HEALTH CARE MANAGEMENT SYSTEM IN UKRAINE

В статті проаналізовано науково-методичні підходи до реформування системи управління охороною здоров'я на основах соціальності. Проведено анкетне дослідження. Запропоновано визначити пріоритети державного управління в цій сфері, вплив інститутів, ступінь важливості проблем, труднощі, критерії, напрями реалізації державної політики, напрями формування здорового способу життя, зроблено висновки щодо проблем вдосконалення системи управління охороною здоров'я

The article analyzes the scientific and methodical approaches to reforming the health care management system on the basis of social values. A questionnaire survey was conducted. It is proposed to determine the priorities of public administration in this area, the influence of institutes, the importance of problems, difficulties, criteria, directions of implementation of state policy, directions of the formation of a healthy lifestyle, conclusions are made regarding the problems of improving the system of health care management

Ключові слова: реформування, здоров'я, управління, пріоритети, інститути, критерії, державна, політика.

Keywords: reforming, health, management, priorities, institutes, criteria, state policy.